

JUTARNJI 14-11-2008

Blagdanski ručak otvorio smotru talijanskog filma

Piše: Nenad Polimac

Prizor iz filma „Blagdanski ručak“

Žalost, stiže i njezina prijateljica, a da situacija bude još komičnija, i Giannjev liječnik ima sličnu zámolbu: majka mu je sama, on mora na put i netko je mora pripremiti - samo na 24 sata.

Giannjev se dom tako pretvara u pansion za stare dame, koje isprva ratuju kod koje će biti televizor (u stanu je samo jedan prijemnik), ali postupno počinju uživati što su se riješile nadzora svojih gnjavatorskih sinova.

Film „Blagdanski ručak“ bio je zapažen događaj ovogodišnjeg venecijanskog festivala, otkrio se s tri priznanja, između ostalih i onim za debitantsko ostvarenje. Redatelj Gianni di Gregorio, koji igra i glavnu ulogu, nije baš mladac, a dosad je u talijanskoj kinematografiji bio poznatiji kao scenarist (upravo je nominiran za Europsku filmsku nagradu kao jedan od scenarista hvaljene „Gomorre“).

Njegov je prvijenac pravi mali filmski dragulj, koji nema ničeg zajedničkog s bučnim talijanskim komedijama velikih gesta: postavlja se promatrački, humor je podigran, a glumice koje igraju starice upravo su fantastične. Prošlog je mjeseca film oduševio i publiku na London film festivalu (gdje je i nagrađen), pa je prava sreća da smo ga u tako kratkom roku mogli vidjeti i u nas.

„Blagdanski ručak“ otvorio je treću smotru suvremenog talijanskog filma, koja je ovog tjedna održana u zagrebačkom kinu Tuškanac, a zatim se seli i u druge hrvatske gradove. Zahvaljujući trudu stranih kulturnih centara, domaći filmski repertoar postaje poprilično respektabilan: Talijani su nam pokazali najbriškija ostvarenja, doveli i goste redatelje, a jedina je šteta što je Di Gregorio bio sprječena i osobno uveličati ovu odličnu smotru.

Od desetak prikazanih filmova što još vrijedi istaći? Ponajprije „Fotomodela“, intrigantnu priču o mladom Rumunju koji stiže u Rim u potrazi za boljim životom, no završava kao podstanar kod Talijana koji preživljava kao čistač i neprestano je pred otkazom. Stanodavac je latentni gay i žudi za zgodnim momkom, ali mu to ne pokazuje. Kada Rumunja zapazi na ulici ambiciozna fotografkinja, čini da je razdoblje mladićeva potucanja završeno, međutim, na Zapadu sve ima svoju cijenu, ponekad i previsoku. Redatelj Carmine Amoroso nenametljivo povlači paralele s „Ponocnim kaubojem“: junaci njegova filma nose sećaju na protagoniste potonjeg, a čak su i završnice vrlo slične, s time da talijanska verzija nije nimalo inferiorna.

Prevarili biste se ukoliko povjerujete savjetima stranim kritičara što vrijedi gledati, a što ne, jer po njihovom sudu „Crno i bijelo“ Cristine Comencini nije osobit film. Pogrešno. Kći velikog talijanskog filmaša Lugijsa Comencinija i sama je stasala u priznatu redateljicu (film „Zvijer u srcu“ odlično je prošao u Veneciji i nominiran je za Oscara za najbolji strani film), a „Crno i bijelo“ predstavlja je u odličnoj formi.

Protagonisti filma su humanitarci, Talijanka iz „bolje obitelji“ i ugledni Senegalac, koji se zalažu za jednakost rasa, međutim, njihova politička korektnost prolazi težak ispit kada im bračni partner iz njihovih leđa započinu strasnu ljubavnu vezu. Zanimljivo je što su u pitanju rasi nespoznavni višeg srednjeg staleža, a ne nekakve sirotinje. Senegalčeva supruga (krasna tamnopusna glumica Aissa Maiga) otmjena je gospođa koja mora trpjeti prezirni pogled hotelskog službenika - tipa koji je društveno daleko ispod njezinog ranga -